

عنوان مقاله:

مفهوم شناسی طبیعت گرایی روش شناختی به مثابه یک ابرپارادایم برای علم مدرن

محل انتشار:

دو فصلنامه تأملات فلسفی، دوره 7، شماره 19 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسنده:

سیدمصطفی میرباباپور - دانش پژوه

خلاصه مقاله:

طبیعت گرایی روش شناختی مهم ترین ویژگی علم معاصر است که بر اساس آن شناخت و تبیین جهان طبیعی فقط از طریق علل طبیعی موجه است و استفاده از هرگونه امر ماورائی مانند خدا و فعل او در شناخت طبیعت ممنوع است. در حال حاضر این خصیصه به عنوان یک قالب و ابرپارادایم برای علم مدرن شناخته می شود. بر اساس این ابرپارادایم، هر فعالیت معرفتی که بخواهد شایسته عنوان علم شود، باید این روش را رعایت کند. مفهوم شناسی طبیعت گرایی روش شناختی برای فهم بهتر پدیده پیچیده علم و نیز نظریه پردازی در مورد علم دینی مهم و حیاتی است؛ طبیعت گرایی روش شناختی معمولاً با برخی از مقولات مانند پوزیتیویسم یا طبیعت گرایی علمی اشتباه گرفته می شود. در این نوشتار بیان خواهد شد که هرچند طبیعت گرایی روش شناختی شباهت هایی با روش تجربی، تجربه گرایی فلسفی و علمی، پوزیتیویسم، پوزیتیویسم منطقی، علم گرایی، طبیعت گرایی علمی و طبیعت گرایی هستی شناختی دارد، اما با آنها متفاوت است. هدف از این مقاله جلوگیری از برخی خلط ها در فضای علمی کشور در بیان ویژگی های علم است.

کلمات کلیدی:

طبیعت گرایی روش شناختی، علم و دین، علم دینی، طبیعت گرایی علمی، تجربه گرایی، طبیعت گرایی فلسفی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/896546>

